
Χώμα μου, που με ανάθρεψε

Χώμα μου, που με ανάθρεψε τζι' εδέθηκα μαζί σου
πο' πινες τον ιδρώτα μου τζι' έθκιας μου το ζουμί σου,

Χώμα μου, που σ' αγάπησα σαν το παιδί τη μάνα,
μα θκιώξαν με τζι' ορφάνεψα μέσα στην τραμουντάνα

Πόσες φορές μες την βροσιήν ήρτα να σε ποτίσω,
μα έρκεσουν αλοάρκαστα τζιαι έστρεψες μου τα πίσω.

Εις των δεντρών σου τον οσσιόν που ξάπλωνα να πνάσω,
είχα σε για προσκέφαλο, πως εν να το ξεχάσω.

Τώρα θωρώ σε πόμακρα χωρίς να σου κοντέφκω τζι' όσον κοντά
μου φαίνεσαι, τόσο μακρά σου φέφκω.

Πόσον τζιαιρόν το άδικο να με κρατά μακρά σου,
ποια δύναμη εν να βρεθεί να σπάσει τα δεσμά σου;
ν' ανοίξει δρόμους, να στραφώ πίσω στην αγκαλιά σου;

Το χρυσωμένο κάμπο σου ξανά να περπατήσω,
με κλάματα γονατιστός το χώμα να φιλήσω.

Μια δράκα χώμα του χωρκού πο'ναν παλιοχωράφι,
εν το αλλάσσω να μου δκιούν έναν σαστοίν χρυσάφι.

Σωτήρης Χούτρης